

Beszélgetés Gábor Miklóssal

Maffiák mindenütt vannak

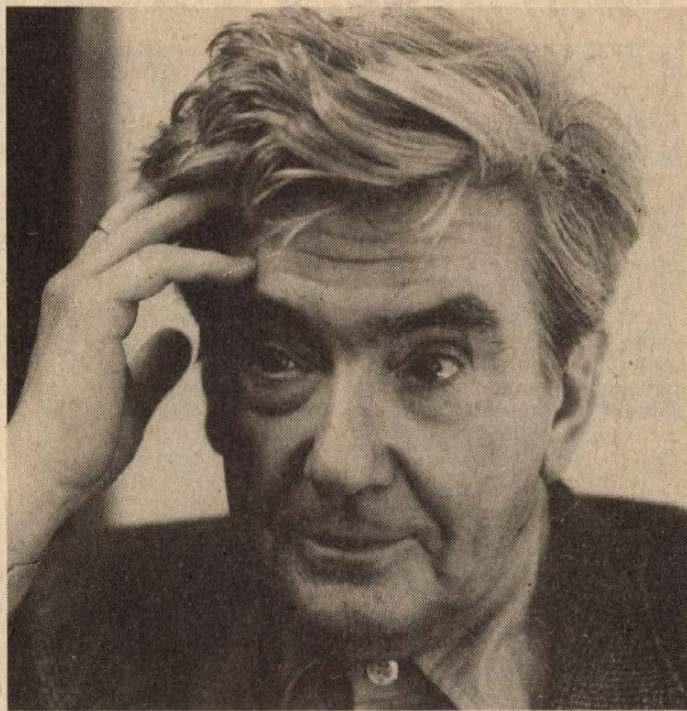
A címlapon huszonegy férfinev olvasható. Egyetlen női szereplő az ápolónővér. A Bernhardt-ügy története a századfordulón játszódik, Ausztriában. Írója Arthur Schnitzler. A címszereplő: vendégként Gábor Miklós.

— Most orvosprofesszort alakít, akit alaposan meg-hurcolnak. Ahogy belehallgattam a próba jeleneteibe, nem véletlen, hogy éppen erre a darabra esett a rendező és a színház választása.

— Ez a darab tudtommal az egyik legnagyobb siker Svájcban és Németországban. Számomra azért érdekes, mert az ember úgy gondolná, hogy a téma nálunk nem aktuális. Ugyanakkor, úgy látszik, világjelenség. Ezt a darabot egy évvel ezelőtt talán meg sem értette volna a magyar közönség, hiszen fogalma sem volt arról, hogy miként folynak a parlamenti harcok.

— Most bezzeg élő egyesben találja a televízió.

— Ez a darab hűen tükrözi azokat a kis poklokat, amelyekben élünk. Ki orvosként, ki tanárként, ki vasmunkásként. Maffiák ugyanis mindenütt működnek. Ezek az idegtépő dolgok megfoghatatlan módon zajlanak körülöttünk és tönkreteszik az embert. Ha egy kicsit jól játszuk majd a darabot, sok indulatot szabadíthatunk fel a nézőtérben és a becsületes

Tapolcsányi Éva felvétele

emberek magukra ismernek majd. Azért mondom így, mert az erkölcsstelen, a gonosz úgy sem ismer magára, ha el is jön a színházba. Abban bízom, hogy a bennünk zajló és belőlem kitörő indulatok, reakciók visszhangra találnak a nézők sorában.

— Csodálkozom a műfaji meghatározáson. Ez a mű

ugyanis számomra nem komédia, inkább tragikomédia.

— Csehov is komédiának nevezte művei nagy részét. Ha komédia olvasható a mű címe alatt, a néző máris hajlamos arra, hogy felfedezze benne a humort, a komikus elemet. Itt a szereplők nem igazi hősök, még Bernhardt sem. Nem is akar az lenni.

Csak becsületes ember. No, a paradoxon az, hogy a becsületes alak komikussá válik a századfordulón, de gondolom, 1991-ben is...

— Mikor tudta meg, hogy ez a szerep önre vár?

— Babarczy Lászlóval együtt dolgoztam Eörsi István Interjújában, közel kerültünk egymáshoz, és tavasszal felhívtak azzal, hogy olvassam el a darabot, és ha kedvem van hozzá, jelezzem. Megtettem.

— Gábor Miklósról köztudott, hogy a színházon kívül szeret verset mondani.

— Igen, éppen tizenöt éve készült el Babits-lemezem, ennek anyagát most mondom magnóra otthon. Másképp. De Kosztolányi-költemények és Vörösmarty-poémák is szerepelnek a kazettáimon.

— Miért ne születne ezekből is lemez?

— Nem tudom. Én csak csinálom a magamét, aztán hogy kinek kell, az majd kiderül.

— Azt is sokan tudják Gábor Miklósról, hogy ír. Hogy csak a legutóbbi, tavaly megjelent kötetét, a Kos a Mérlegen című esszégyűjteményét említsem.

— Nem írok könyvet. Az én könyveim csak úgy létrejönnek. Allandóan írok, s hogy abból mikor lesz kész, nyomtatott munka, és egyáltalán lesz-e kiadója, ki tudja. Én írok. Várhegyi Andrea